

Witte pluimen

Ik zet me aan 't schrijven, uitgerekend op de schoonste feestdag van het jaar, nee, niet Sinte Maarten of Sinterklaas, maar 22 november, dat is Sint Cecilia. Asteblijf! Ook al heeft ze nooit bestaan, toch is ze de marteldood gestorven. Alleen muzikanten begrijpen dat. Neen, ze zullen onze patroonheilige niet afpakken! Mijn keukenprinses heeft me deze middag een feestmaal voorgezet ter ere van die Romeinse martelares. Haar beul was waarschijnlijk goed zat, ofwel sloeg hij met de botte bijl. Drie keer heeft hij haar maar half en half in de nek geraakt, ze is pas drie dagen later gestorven, na een hevige doodstrijd. Kom vedelaars en trommelaars, doedelzakkers en schalmeiers, gij daar, klein muzikantje met uwen bombardon en gij, grote vent met uw picolootje, geef vandaag maar katoen. Het mensdom heeft u nodig.

Al van in de moederschoot kende ik mijn vader als knappe klarinettist, 'k ben als 't ware met de klarinet geboren. Ik zat in 't vierde studiejaar als ik voor 't eerst naast vader mocht meestappen in de processie. Voor een compleet muzikanten-uniform was ik nog te klein, maar ze vonden wel een kepi, die paste op mijn dikke kop, een schone zwarte kepi met pluimen erop. Zo is 't allemaal begonnen.

Er stond mij een grootse carrière te wachten in de koninklijke harmonie Sint Cecilia. Mijnen boterham zou ik wel verdienen in de wagenmakerij van vader en voor ontspanning was er onze onoverwinnelijke voetbalploeg White Star Lauwe. We waren superieur aan Wevelgem en Menen. Weet ge dat we ooit bijna Anderlecht geklopt hebben. Destijds reden de dorpsmensen op zondagnamiddag nog niet met den automobiel naar Waregem of het nog veel verdere Club- of Cercle Brugge. Trouwens, niemand in onze straat had een auto. Er waren op loopafstand genoeg herbergen om den dorst te lessen en te kaarten. Meer moest het leven niet bieden. Als toppunt van al die zalige geneugten van het dorpsleven was er op 22 november het feest der feesten, waarbij geen enkele muzikant ontbrak, jawel het feest van de onvolprezen, nooit bestaan hebbende, toch superheilige martelares Sancta Cecilia (ora pro nobis!)

Bij Bertha de Quinemar, in herberg "A l' Ours", (zeg maar in "Den Beer") was het die middag groot feest. Vergeet niet dat het hoop en al vijfjaar na den oorlog was, de ontbering, de "korterresse" zat nog diep in de ziel en den buik van de mensen. Dat was daar aan tafel het paradijs. Voor niet veel minder dan zeventig man (neen geen vrouwvolk erbij) was er tomatensoep met ballekes en dan rosbief a volonté, van het allerzachtste lekkerste koeivlees ter wereld. De volle schotels bleven maar komen. Je hoorde niets anders dan het getik van de messen en vorken, geen muzikant die een woord zei, genen toeter of claxon, genen trommel of triangel, niets ... niemand ... de wereld stond stil. Buiten was 't killig novemberweer, maar binnen in "Den Beer" zaten we zalig te zweten van 't baldadig (vr)eten. Ja, daar waren ook patatten bij en worteltjes en erwtjes, maar 't was vooral dat vlees, dat ons deed smelten.

Hoe het feest verder verliep ben ik grotendeels vergeten. Plots begonnen de

trommelaars te roffelen, heel de meute kwam overeind en elk met zijn bugel, zijn piston en zijn trompet waggelde naar buiten om een ereronde te gaan afleggen doorheen het dorp, al blazend en puffend, van d' éne herberg naar d' andere, waar telkens een pint gereed stond op kosten van de heilige Cecilia. Na vier herbergen was het al donker geworden op straat en de muziek begon wat te zwalpen, de grosse caisse miste het goede ritme en kleine Willem geraakte ook den tel kwijt.

Hoe laat ik die avond thuis geraakt ben weet ik niet meer, mijne kepi stond wat scheef op mijn oren en dat bosje pluimen stond ook niet meer schoon recht. Ik weet het, 't is geen zicht, maar voor Sint Cecilia is dat geen probleem. Iemand die schoon muziek speelt op hare feestdag, mag met scheve pluimen 's nachts heel laat thuis komen.

Willem Vermandere